

O babočce Krásnoočce

napsala: Jana Horáková

Byla jednou jedna rodina motýlů baboček. Máma Mámoočka, táta Tátoočka a dva malí motýlci Modroočka a Zelenoočka. Jednoho dne se rodině vylihla krásná motýlí holčička, dali jí jméno Krásnoočka. Malí motýlci spolu poletovali, Krásnoočka se učila létat a sbírat nektar z květů. Měli rádi svou louku, její vůni.

Mámoočka s Tátoočkou své motýlky milovali. Ale život jim připadal moc těžký. I vzpomněli si, že jim kdosi vyprávěl o zakázané louce s opojnými, ale velmi nebezpečnými, květinami, ze kterých když si sosneš, zapomeneš na starosti. Mámoočka s Tátoočkou začali na louku létat a létali tam čím dál častěji. Napili se opojného nektaru, cítili se vždycky chvíli líp a pak o hodně hůř. Dostaly se do nadvlády opojného nektaru a už mu nedokázali odolávat. A to způsobilo, že už nebyli schopní se dobře starat o své tři malé motýlky. Těm bylo smutno, báli se a nerozuměli tomu, co se na zakázané louce děje.

Už déle rodinu baboček zdálky pozorovala paní Bělásková. Viděla, že malí motýlci už nejsou v bezpečí. A tak pro ně jednoho dne přilétla a vzala je na sedmikráskovou louku pro malé motýlky, o které se nemohou starat rodiče. Tolik motýlků tu poletovalo. Někdy bylo malým babočkám na sedmikráskové louce smutno, někdy byli našťvaní, jindy se jim tam líbilo a byli spokojení. Navštěvovala je tu paní Modrásková, s tou se malým babočkám líbilo. Paní Modrásková chtěla babočkám pomoci a řekla o tom paní Běláskové.

Byl slunný den a paní Bělásková poprosila malé babočky, ať se rozloučí se sedmikráskovou loukou a s kamarády a odletěla s nimi do jejich nového domova. Paní Bělásková ukázala Zelenoočkovi a Modroočkaovi jejich novou, pampeliškovou, louku, kde budou teď s ostatními malými motýlky bydlet.

Krásnoočku doprovodila na jetelíčkovou louku k paní Modráskové. Krásnoočka byla šťastná, konečně měla nějakého motýlka a loučku a barevné květy jen pro sebe. I když se jí taky často stýskalo po Mámoočce, Tátoočkovi, Zelenoočkovi a Modroočkovi.

Krásnoočka někdy radostně lítala, jindy měla špatnou náladu a byla na paní Modráskovou protivná. Jednou večer, když paní Modrásková četla před spaním knížku, se Krásnoočka z ničeho nic rozplakala: Teta Modrásková, já tě tak zlobím, neposlouchám, někdy lžu, jsem hroznej motýlek, měla bych od tebe uletět. Krásnoočka plakala a plakala.

Teta Modrásková ji objala, utřela slzičky a pošeptala jí do ouška: Krásnoočko, umím si představit, že někdy je to moc těžké být bez Mámoočky a Tátoočky, tolikrát změnit louku, kde je tvé území. Někdy se motýlci, co toho proletěli už tolik co ty cítí moc špatně a pak vyvádí neplechy. Ale nemusíš se bát. Společně to zvládneme. Jsi dobrý motýlek, jsi krásná, šikovná a laskavá babočka, která navíc krásně létá. Mám tě moc ráda.

Krásnoočka se pousmála, bylo jí líp. Schoulila do peřinky, teta Modrásková jí dala pusinku na tykadla, pohladila ji po křídlech a vrátila se ke čtení pohádky před spaním. Než dočetla na konec, Krásnoočka už spinkala. Zdálo se jí o louce plné jetelíčků, sedmikrásek, pampelišek i bodláků.